

Szinte sistergett a rádiókészülék a spontán feltörő, túlfeszített nézetektől: az egymásnak feszülő érzelmek, sérelmek és elmélettöredékek folyamatól.

Kiderült, hogy az üres stadion mögött a régi, szerteágazó gyökérzetű problémahalmaz lappang, amely – sportnyelven szólva – szinte csak egy sípjelre vár, hogy „elszabaduljon”. Tehát alaposan elszámították magukat a szervezők. És volt egy hallgató, aki rávilágított arra is, hogy a szervezők számításai minden racionális és irracionális vitán túl is nélkülöztek egyetlen szempontot. Egy hozzászóló hallgató, bizonyos Anna így fogalmazott: „Szerintem a gyászt nem a futballstadionban kell átérezni...” És ennél bölcsőbbet magam sem tudok kitalálni, így ezzel zárom szomorú vasárnap esti soraim. Ráadásul a címadó kérdésre sem tudom a választ.

Kezi'csókolom

Nem szeretem az ünnepeket. Mert nem ünnepek a szó igaz s nemes értelmében, s nem is lehetnek ilyenek, ha az ember csak bosszankodik, hogy (még) ilyenkor sem vagyunk képesek átlépni saját árnyékunkat, felemelkedni önös kis érdekeinken. Erre a legfrissebb példa a Magyar Kultúra Napja alkalmából Zentán – „Ünnepeljünk együtt!” jelszóval – tartott „délvidéki központi” ünnepség. A Magyar Nemzeti Tanács, a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a zentai Thurzó Lajos Közművelődési Központ szervezésében tartott rendezvény, melynek Hálózatépítés – Magyar művelődési intézetek a Kárpát-medencében című tanácskozására az eminens szervezők egyetlen itteni, értsd vajdasági magyar előadót sem tudtak (akartak?) felkérni, hogy a három magyarországi és az egy romániai, kétségtelenül erre érdemes meghívott, bevezető előadást tartó vendég mellett fellépjen. Mintha az itteniek csak arra lennének képesek, hogy a vendégeknek kezi'csókolomot mondjanak, amit hallom (mert több, kultúránkban évtizedeken át tevékeny szereplőhöz hasonlóan, nem lévén meghívott, nem voltam jelen), illetmudoan meg is tettek. Mi ez? Önmagunk alábecsülése? Tehetetlenségünk beismerése? Kisebbségi szolgálalkúségünk újabb bizonyítéka? Netán: túlzott hajbókolás? Pénzelőink előtti bokázás?

*

Ha már jegyzetet írok a Magyar Kultúra Napja kapcsán, nem hagyhatom említés nélkül, mert kultúránkhoz való viszonyulásról tanúskodik fölöttébb beszédesen: vajon nemzeti kultúránk legjelentősebb ünnepén a Vajdaságban zömmel amatőröket kell díjazni? Kérdezem annak tudatában, amihez nem férhet kétség, hogy a maguk területén mindannyian kiválóak, hasznos munkát folytatnak. (GL)